

PROLOG.

„Budíče-e-k, vstávat, vy bando kriminálnická! Já za vás makat nebudu!“ rozlehlo se za rozbřesku skřehotavým hlasem chodbou druhého patra táborové věznice v Slovenské B.

Odvaha službukonajícímu, pětadvacetiletému, šilhavému lupiči Sivekovi, s obličejem poťobaným od neštovic, jak se zdá nechyběla, ale jen do okamžiku, než si rozespálí spoluvězni promnuli oči a řvouc rozčílením jeden přes druhého, na jeho adresu, zahltili ovzduší nadávkami a hrozbami. Náhle zbaběle zmlknul a nevylezlo z něj už ani slovo, protože zbabělost a záludnost k němu patřila podobně jako smrt k rakvi. Pekelný rambajz, který by probudil i mrtvého udělal, jak měl nařízeno, a tím to pro něj skončilo. Jestli by mu poručili v noci spící spoluvězně do jednoho podřezat, bez mrknutí oka, by je všechny podřezal a pak by udělal to samé, co nyní, když se dívá do nenáviděných, kyselých, zakaboněných obličejů, ploužících se chodbou směrem k umyvárně: sebral by ze služebního stolku tetovanou pravici ešus a zmizel pro snídání..

Zde v trestním táboře, až na výjimky, každý věděl, co se po něm po budíčku požaduje a podle toho se také choval. Někteří z těch, co zde vegetovaly delší dobu, se budili automaticky, nepotřebovali k tomu nějakého vyřvávajícího sadistického šílence. Proto ty nadávky a hrozby. Většina odsouzených nepotřebovala komandování. Ranní režim byl jednou daný a platil takřka pro všechny. Dospávat mohli pouze šťastlivci jako náš hrdina dvacetiletý trestanec Igor Rohačenko, jemuž toho dne vypršel trest. Za nimi následovali marodi, hlásící se k vězeňskému doktorovi a nakonec členové samosprávy, jimž směna začínala o něco později. Zvláštní skupinu pak tvořili nesmiřitelní, pološílení pokušitele rozleptání na duchu, koledující si o samotku.

„A je to tady! Vysněný budíček! Hurá!“ zajásal Igor po procitnutí a po tvářích mu skanuly slzy radosti i dojetí zároveň. Na tento sváteční den, na slastnou roli prvně propuštěného trestance, čekal dlouhé měsíce. Teď byl jeho sen skutečností. Konečně si mohl dovolit v pohodě polehávat. Mohl si vzrušené srdíčko, bažící po svobodě, nechat volně skotačit radosti, a jakoby pohledem z jiného světa, přehlížet ranní randál na nenáviděné chodbě, protože už byl z kola ven, vězeňský frmol, se ho už netykal. Bez nadsázky, začínal nejhezčí den v jeho životě. Za několik hodin vypadne z tohoto prasečince, a pokusí se učinit vše, aby se sem, ani v tomto ani v příštím životě, pokud ovšem nějaký je,

už nikdy nevrátil.

Jako venkovan, nezatížen známostmi a pochybnými kontakty ze zločineckého světa, nějaké vážnější problémy se spoluvězni po dobu výkonu trestu, až na jediný případ v jeho závěru, neměl. V poslední fázi pobytu s ním bylo na cele dalších devět chlapů, vesměs strojařů, vězeňskou správou rekvalifikovaných železářů, odsouzených za různé násilnické skutky, pracujících v panelárně, kteří měli stejně jako on na mysli jen jediné: odkroutit si bez úhony trest a pak od mříži zmizet pokud možno, co nejdál.

Konečně bude na svobodě a to je hlavní, poněvadž v poslední době již zde bezpečno není. Už jen svoji fyzickou přítomnosti pohledného atleta si koleduje o malér, příkladem je příhoda z před několika dnů, kdy na večerní venkovní prověrce stavu, šišlavému Kontovi málem vylomil hlavu z obratlů. Nebyl žádný filmový rváč - estét. Rvačkám se vyhýbal, ale když už nebylo vyhnutí a on někomu švihem šlehl šlachovitou dlaní přes hubu, jen málokterý provokatér ránu ustál. I když jemnými rysy obličeje připomínal spíše slečinku, při výšce metr sedmdesát osm, vážil pouze sedmdesát devět kilo, práce na poli od útlého dětství, a později gymnastická cvičení na bradlech, ho zocelily natolik, že celkovou tělesnou hbitostí, mrštností a silou v rukou byl na tom, co se týče v připravenosti těla k boji muže proti muži, mnohem lépe než drtivá většina spoluvězňů či bachařů.

Tehdy na nádvoří věznice, kdy došlo k incidentu, sloužil dozorce režimu rodák z České K. Karel Jizva, dvaatřicetiletý hromotluk s černou, kudrnatou kštici na hlavě, s přímým nebojácným pohledem vyrovnaného člověka a línou chůzí, která dokazovala, že nic není tak horké, aby se člověk zbytečně honil. Muž, který měl smysl pro fair play a patřil, dle mnohých vězňů, k nejdiplomatičtějšímu a nejrozumnějším ze všech bachařů. Mnozí z jeho kolegů však s ironií tvrdili, že je naivní, dětinský, dobrosrdečný samaritán, který na svou dobrotu jednou škaředě doplatí. Ale on nebyl žádný naivní hlupák, aby se nechal vězni ošálit. Nikomu z nich se nepovedlo vodit ho za nos. Plně si uvědomoval, že mezi svými ovečkami apoštoly nemá, a proto byl ve vztahu k ním velice obezřetný. Byl si vědom, že pracuje s lotry solidního kalibru, s darebáky, z nichž se někteří napraví leda tak na onom světě. Dle jeho soudu, spíše než do této, patřila většina trestanců do daleko přísnější nápravně výchovné skupiny, ale po Velké amnestii se leccos změnilo, zejména táborové složení provinilců, jejich zločiny byli mnohdy kvalifikovány mnohem

jemnějším metrem, než ve skutečnosti zasluhovali.

Navzdory tomuto skálopevnému přesvědčení, byl však natolik rozumný a soudný, aby připustil možnost výjimek, kterým pak v průběhu výkonu trestu nenápadně pomáhal snášet hoře, vyplývající ze straty svobody. Z vrozeného smyslu pro spravedlnost se snažil uhlídat, aby zlomyslní zlosynové netýrali ty, jež se dopustili násilí v afektu nebo z nedbalosti. Pokud mezi zlotřilci padaly facky, a netekly potoky krve, nechával věcem volný průběh, v tomto případě se držel hesla-oči mohou vidět, ale také nemusí! Jakmile se však nějaký darebák otřel z jeho pohledu o nevinného (seznámení se s rozsudky bylo nedílnou součástí jeho pracovní náplně), pak se měl na co těšit.

A právě tímto osobitým postojem zachránil Igorovi kůži. Kontův zsinálý obličej, dva vylomené zuby, naštípnutá sanice a bolesti hlavy, bohatě postačovaly naplnit skutkovou podstatu trestného činu těžkého ublížení na zdraví. Za podobný přístup bližního k bližnímu se pak nadělovalo od dvou do osmi let nepodmíněně, a samozřejmě eskorta do přísnější věznice.

Co se vlastně tehdy na buzerplacu stalo?

Při nástupu Igor stál v předposlední řadě před Kontem. Už z nástupní vazební věznice si donesl zlovyk nosit zkřížené ruce za zády. Buď byla znučenému Kontovi dlouhá chvíle, nebo se mu možná na poslední chvíli před Igorovým odchodem do civilu zalíbilo jeho pozadí, neboť zčistajasna začal po něm pomrkávat a rozpustilé s homosexuálem Lízou vyvádět prasárny. V zásadě proti homosexuálům nemněl nic (nesnášel však prasáky jakéhokoli druhu vtírající se mu do přízně), bylo mu fuk jestli jsou homo, hetero, jen nesměli být pedo, či zoo (poněvadž by jim utrhł varlata). Proto se na Konta poněkud výhrůžněji zazubil. Nebylo zapotřebí žádných slov, Konto ihned pochopil, že z námluv bezpečně nic nebude. Když nabył přesvědčení, že to Konto pochopil, pootočil obličej směrem za sugestivním hlasem velitele směny, udělujícím rozkazy na příští den a víc si laškováka nevšímal. Zabloubaný se zaujetím naslouchal novinky, když znenadání překvapivě v dlaních ucítil něco teplé a hebké. Polekaně sebou škulbl, jako by dostal ránu elektrickým proudem a okamžitě se otočil po původci provokace. Konto se chechtal na celé kolo, zřejmě se mu fórek náramně líbil. Ale smích ho vbrzku přešel. Ani nestihł ztopořený penis sklidit do kalhot a už vzduchem zasvištěla zkázonosná, trestající Igorova pravačka.

Jizva se sotva znatelně, s pendrekem za zády, pohupoval na špičkách svých pověstných téměř neslyšných bot zhruba deset metrů opodál na konci řady a vše

mlčky pozoroval. Ponížený Igor jeho přítomnost nezaregistroval. Kdyby tušil, že je bachař poblíž, možná by zaváhal. V okamžiku, kdy spatřil od neustálých rvaček znetvořenou, šklebící se Kontovu tvář a jeho mrňavého pind'oura, vůbec o možném nebezpečí neuvažoval. Otevřenou dlaní, jak již bylo řečeno, vyslal jednu jedovatou ránu a vymrštěný Konto doplachtil do náruče Lízy. Jen co plesknutí doznělo, okamžitě si uvědomil, že předvedl ukázkově přesvědčivý důkaz nedostatečné převýchovy, a že od tohoto okamžiku se mu začne civil vzdalovat mílovými kroky. Oblil ho studený pot, v duchu si už představoval, jak v téhle díře, po boku neurvalého Konta a Lízy, kroutí další tři roky. Ale kupodivu Jizva šarvátce nevěnoval naoko ani nejmenší pozornost. Tvářil se netečně jakoby nic neviděl. Po úderu se jen zlehka ušklíbl a chvátne otočil k vzrušené skupince zády. Několik vězňů kroutilo nechápavě hlavou. Nešlo jim na rozum, jak je možné, že svědomitému Jizvovi unikl takový do nebe volající prohřešek. Jemu to však bylo jedno, protože viděl celou příhodu jak se udala a plně se s Igorem ztotožnil. Sám by na Igorově místě udělal totéž. Facka na Kontově obličej, měla pro něj význam téměř splněného snu. Igor si navíc vysloužil skryté sympatie, které mu hodlal projevit až nastane čas.

Líza Kontovi, který se jen stěží udržel na nohou, poskytl první pomoc. S rutinou zkušené sestřičky mu nejdříve zručně zastrčil zvadlý penis do trenýrek. Pak mu setřel z obličej krev a aby se nezhroutil, pojal ho něžně, láskyplně pod paži. Později, když se Konto dostal z nejhoršího venku, si drze troufl Jizvovi na Igora žalovat. Ale nepochodil. Jizva ho sevřel za límec košile, zatáhl stranou z doslechu spoluvězňů, něco mu vyštěkl do vyděšeného, oteklého obličej a bylo po stížnosti. Konto pochopil, že jakékoli další kroky proti Igorovi, by odpýkal. Ze zranění, se pak za pomoci mateřského Lízy musel vylízat sám.

Při odchodech vězňů z těchto míst do civilu, nebývalo velké loučení. Loučili se jen opravdoví přátelé, a těch ve věznicích bývá opravdu poskrovnu. Ostatní záviděli a odcházející jim mohl být ukradený.

Pohled pro bohy skytal obrázek, kdy se loučil s vězněm bachař, který těžil ze společných čachrů. Tehdy překrásně vyplula na povrch veškerá faleš, co je držela spolu. Nebylo zde ani stínu srdečnosti.

Směnu, jež zde bude Igorovi poslední, jako na objednávku sloužil Jizva, který byl čistý, co se týče kšeftu s vězni, jako lilie, samozřejmě pokud za kšeft nepovažujeme přimhouření oka nad činy podobnýma Igorovému.

Bylo po jedenácté kdy si pro něj přišel na ubikaci. Do té doby se ve

věznicích čeká, jestli pošta odsouzení, který už netrpělivě přešlapuje v cele, nedoručí nějaký zapomenutý nebo zatoulaný rozsudek.

Igorovi nic nepřišlo, žádný nášup se nekonal. Zjistil to hned, jen co se jejich oči setkaly a on v Jizvově tváři zaznamenal letmý úsměv. Okamžitě si ranec se sbalenými erárními věcmi přehodil přes rameno a na Jizvovo souhlasné pokynutí vyrazili do skladu.

Když skladník Hruška kontroloval zda všechno sedí a Igor se oblékal do naftalínem páchnoucího civilu, Jizva promluvil,

„Takových provokatérů jako je Konto potkáš v civilu habaděj. Radím ti, obcházej je zdaleka! Nerad bych tě znovu vedl tadyhle, k tomuto chlivákovi. Doufám, že se někdy potkáme za jiných okolností, třeba v hospodě u piva. Pár jich ti stejně dlužím. Nemáš ponětí jakou radost jsi mi udělal...“

Igor na něj pohledl s němou otázkou v očích.